

paa det, paa Folket og paa Rigsdagen, jeg mener Frdn. af 26de Juli. De Grunde, hvorpaa jeg støtter min Anskuelse, at Rigsdagen bedst og sikkest kan støtte Ministeriet, ved at anlægge Rigsretsaction, ere følgende, som jeg udbeder mig den ærede Forsamlings Dyrksomhed for. Det maa vistnok antages som givet, at vi under vore nuværende Forhold ikke have mange eventuelle Ministerier, som kunne afløse det nærværende, saafremt dette ikke maatte føle sig sin Dypgave voren, saafremt det skulde støde paa Vanskeligheder; og Tanken ledes uvilkaarligt, dersom saadanne Vanskeligheder skulde indtræde, hen paa det fratraadte Ministerium som det, der efter al Sandsynlighed maatte afløse det nærværende. Derimod er der en anden Ting, hvorpaa vi her i Landet have stor Overflodighed, og det er vore lende Stemninger, saavel i som uden for Folket; de fliste ofte, de fliste med Nærstiderne og ofte meget hyppigere. Det Ministerium, som for Diebliffet paa Grund af disse Stemninger i og udenfor Folket er umuligt, det samme Ministerium kan godt paa Grund af disse flistende og verlende Stemninger om nogle Maaneder ikke alene blive en Mulighed, men maaskee ogsaa en indbildt Nødvendighed. Det kan godt blive en indbildt Nødvendighed, naar det nærværende Ministerium skulde støde paa Vanskeligheder fra Rigsraadets Side. Men Rigsdagen har det nu i sin Magt ved Trykket af en Rigsretsaction at holde det fratraadte Ministerium fjernet fra de Tabouretter, hvortil det dog maaskee endnu kaster lønlige Blikke; den har det i sin Magt, at holde det fjernet derfra, den har det i sin Magt at holde det nebe. Det kommer nu an paa, om Rigsdagen vil benytte den diebliffelige Seir, som den for Tiden har vundet — jeg anseer den ikke for Andet end for at være en diebliffelig Seir, det kommer nu an paa, om den vil blive staaende — om den vil gaae over til Dagsordenen, eller den vil gaae frem med Rigsretsactionen. Vi Danske ere et prægtigt og herligt Folk, saalange vi kæmpe; men efter Kampens og Seirens oplivende og begeistrende Tid kommer der en affhyelig Tid, og det er den Tid, som jeg vil kalde den eyindelige Hensynstagens fløvende og skrækkende Tid;

den har aldrig bragt Danmark noget Godt. Inden vi have villet os ind i et Næt af Hensyn, og inden vi have forsøgt, som oftest deskovære forgjæves, at vilte os ud af dette Næt, for at benytte den Seir, vi troe endnu at have i vor Haand, saa er den til vor store Forundring bleven forvandlet til et tabt Slag, og det er det, mine Herrer! som vi skulle vogte os for. Jeg skal aabent og ærligt bekende, at jeg har hadet det fratraadte Ministerium, har hadet det som Førere og Bærere af et System, som jeg hader, det er Ufrihedens, Uretfærdighedens og Undertrykkelsens System; men jeg har agtet og agter de Personligheder, hvoraf dette Ministerium bestaaer. Jeg beklager kun, at saa udmærkede Kræfter ikke ere anvendte i en bedre og værdigere Sags Tjeneste; men mine Herrer! netop fordi jeg agter dem, frygter jeg dem ogsaa som meget farlige Modstandere. Rigsdagen, der har ført en mangeaarig og trættende Kamp med disse Modstandere — Rigsdagen, der har ført en Kamp, i hvilken den dog maaskee skulde have bukket under, dersom ikke Stemninger i og udenfor Folket vare kommen den til Hjælp, maa bedst vide at vurdere saadanne Modstanderes Farlighed, og jeg troer, at det vilde være uslogt og usorsvarligt, om Rigsdagen nu vilde lade denne Seir gaae ubenyttet hen, ved ikke at gjøre disse Modstandere, om just ikke uskabelige, saa dog mindre skadelige. Naar det af en æret Rigsdagsmand er blevet udtalt, at der skulde være megen Fare for os, dersom de Herrer Rigsraader skulde, naar der restes Tyvøl om deres Loylighed, sige: Vi vilde ikke have med den Sag at gjøre, vi vilde hverken sige Ja eller Nei dertil, saa troer jeg virkelig, at de Herrer Rigsraader ikke kunne gjøre Tædrelandet nogen større Tjeneste, end dersom de vilde sige det; thi saa troer jeg, at der vilde være givet Hans Majestæt en særdeles ønskelig Leilighed til at sige: „Saa er Jeg nødsaget, saa vil Jeg ophæve denne Forordning af 26de Juli, da Jeg ikke troer, at Jeg kan faae Balleforfatningen i Stand paa denne Maade.“ Det var muligt, at Hs. Majestæt kunde sige dette. Vi bevage os jo paa Mulighedernes og Gidningernes Gebeet, og derfor kan den ene For-